

HARLEQUIN®

002
AUGUST

n o k t u r n

The background of the cover features a muscular man in the foreground, looking intensely at the viewer. Behind him is a misty forest at night with a log cabin illuminated from within. The overall color palette is dark, with purples, blues, and oranges.

VAMPIIRI
KÄTTEMAKS

ALEXIS MORGAN

ALEXIS MORGAN
VAMPIRE VENDETTA
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Patricia L. Pritchard
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08212910
ISBN 978-9949-12-951-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

1. peatükk

Kas need inimesed ei olnud kunagi vampiiri näinud?

Seamus oli liiga kaua toiduta olnud ja inimeste pulsi kiire tukslemine pani tema enesevalitsuse proovile. Piki kitsast vahekäiku lähima ukse poole liikudes näitas ta kõige lähemal seisjatele kihvu, irvitades, kui nood ehmunult eemale tõmbusid. Ainsaks erandiks olid paar *chancellor*'i tagumises reas. Vähemalt hoidsid nemad oma kihvad kenasti peidus. Nende segaverelisis võis anda neile vampiiridest esivanemate jõu, ent nad ei olnud nii rumalad, et tarbetult vastu astuda puhastverd vampiirile nagu Seamus. Kahju. Nende verest oleks ta saanud nii vajaliku energialaengu.

Uks sulgus sahnal kohe, kui Seamus platvormile astus, ning kiirrong nõksatas paigalt, kihutades oma teed ja unustades tema olemasolu otsekohe. Seamus jälgis eemalduvat rongi, mis viis kaasa tema endise elu. Sellest hetkest alates ei olnud ta enam see, kes oli olnud varem.

Kuna Seamus pidi enne koitu sihtkohta jõudma, ei olnud praegu õige aeg toimuvatele muutustele mõelda. Ta hakkas kiiresti minema, ent oli sunnitud tempot aeglustama, kui teest jäi järele vaid kitsuke metsloomarada. Künklik maastik tegi edasiliikumise raskeks, higi voolas mööda nägu ja koti rihm soonis valusasti õlga. Seamus oli kaasa võtnud vaid hädavajaliku, asjad, mida ühe kõige mõjuvõimsama klanniga sideme kaotanud vampiir endale

lubada võis: kulunud teksad, mitu särki, kaks arstikitlit ja habemeajamisvahendid.

Teises käes hoidis Seamus tellimustööna tehtud kohvrit, kus olid tema arstiriistad, mis loodetavasti aitavad tal O'Day valdustesse pääseda. Äsja raha eest hangitud dokumendid tegid temast litsentseeritud meediku, ent tema tegelikud oskused olid muidugi põhjalikumad. Ent medikooli lõpetaja, kellest kõigest mõne nädala pärast saab litsentseeritud kirurg, tõmbaks hulga rohkem tähelepanu, ja tähelepanu osaliseks ei soovinud Seamus praegu kindlasti saada.

Ta lähenes maavaldust piiravale aiale ettevaatlikult. Traatides särises kõrgepingeelekter, mis kinnitas kuulujutte, et Rafferty oli käinud välja suure summa raha oma valduste esmaklassilise turvalisuse tagamiseks. Seamus pöördus itta, kõndis piki aeda ja märkas viimaks taamal kobaras madalaid hooneid.

“See peab olema värav.”

Ehk pidanuks ta endaga rääkimise pärast häbenema, ent ta tundis vaid kergendust, et oli õigel teel. Pealegi ei olnud tal viimasel ajal kellegagi peale iseenda rääkida olnudki. Kui kõlakas tema poolõe skandaalist oli jõudnud kaastudengite ja õppejõudude kõrvu, oli ta jäänud täiesti üksikuks. Keegi ei olnud temaga mitu nädalat rääkinud, kui, siis ainult häda sunnil.

Tema liigi jaoks oli staatus põhiline. Kui see oli läinud, ei jäänud enam muud kui kõikehõlmav kättemaksuiha. Poolõe surmaga sai temast oma klanni viimane vampiir, kes pidi selle kadunud au kaitsma.

Idataevas oli juba näha kerge roosakat kuma. Esimesed päikesekiired ei tee talle midagi. Aga kui ta varsti maavaldustesse sisse ei pääse, peab ta kuidagi meisterdama ajutise varjualuse, et mitte tõusva päikese käes ära kõrbeda.

Seamus vaatas kuiva tolmavat maapinda vastikusega. Vampiiride ammused esivanemad olevat väidetavalt kaevanud augu ja end ellujäämiseks mullaga katnud. Kui tema elu peaks tõesti jõudma säärasesse punkti, oleks parem ära kõrbeda ja asjaga ühele poole saada. Ent tal oli veel vaja täita eesmärk, mis andis tõsise põhjuse elada. Sellele mõeldes tõstis Seamus tempot. Ta kohendas kotirihma viimast korda ja jooksis mööda nõlvakut alla, soovides ülesande täitmisega algust teha.

Seamus andis värava taga kella, et oma saabumisest teatada, ja võpatas, kui läbilõikav kellahelin ta tundlikke kõrvu riivas. Kui keegi kohe avama ei tulnud, vajutas ta kellanuppu veel mitu korda järjest. Kohe, kui ta sõrme nupult ära võttis, kuuldus elektriaast umbes kahekümne meetri kaugusel paiknevast ühekordsest tahumatust majakesest kirumist. Seamus pressis end vastu kitsast väravaposti ja ootas.

Mõni sekund hiljem paisati välisuks lahti. Majakest ümbritseva terrassi varju astus keegi vihane mees, automaatrelv käes, ja nägi välja nii tige, nagu kavatseks seda kasutada. Ta põrnitses Seamust, astus siis julgelt hommikuvalguse kätte ja avas värava kaugemas servas asuva klaviatuuri kaane. Mees vajutas nuppe ja värav avanes valju krigina saatel.

Sel hetkel ei mõelnud Seamus niivõrd oma väarikusele kui aina eredama päikese mõjule. Ta pressis end läbi avause ja ruttas terrassi varju. Katus pakkus mõningast kergendust, ent peagi ei kaitse ka see teda külaldaselt.

Tema vaikiv kaaslane aga ei paistnud end kuidagi ebamugavalt tundvat, oodates, kuni värav sulgub ja ta saab varju alla Seamuse juurde tulla. See koos kihvade välgutamisega näitas, et ta on *chancellor*, mitte puhastverd vampiir või inimene. Enamik Seamuse suguvendi suhtus teistesse liikidesse kõrgilt, ent praegu oli see segavereline *chancellor* ainuke, kes seisis Seamuse ja kindla surma vahel.

“Tule sisse.”

Chancellor astus eest ja lasi Seamuse enda ees majja, soovimata ilmselt tundmatule vampiirile selga pöörata. Tark tegu. Seamus ohkas sisimas kergendusest, et oli päikese käest pääsenud. Kui silmad hämara valgusega harjusid, pani ta tähele, et majal pole aknaid. Kahtlemata olid paljud maavalduse elanikud, omanik kaasa arvatud, päikese suhtes äärmiselt tundlikud.

Mees istus asju täis laua taha ja andis Seamusele käega märku samuti istet võtta. “Viska oma kompsud nurka. Ma pean su koti läbi otsima, enne kui sa siit edasi võid minna. Aga esmalt täida need ankeedid.” Ta lükkas paberid üle kriimulise laua ja viskas pastaka sinna kõrvale.

“Muide, mina olen Conlan Shea, sinne turvaülem.” Conlan heitis Seamusele uuriva pilgu, kui too kohe ei vastanud.

Seamus võttis pastaka ja klõpsis seda paar korda enne vastamist. Ta vaatas Conlanile silma. “Mina olen Seamus. Seamus Fitzhugh.”

Seejärel pööras ta kohe pilgu paberitele ja hakkas energiliselt kirjutama, et lisaküsimusi vältida. Ta oli esimese takistuse edukalt ületanud ja pidi saama mõtteid koguda.

“Niisiis, Seamus, millal sa viimati sõid?”

Conlan pidas silmas verd, mitte toitu, ja vampiirilt oli seda äärmiselt ebaviisakas küsida. Ilmselgelt ei olnud *chancellor*’il aega ega kannatust keerutada. Mõlemad teadsid, et vanemad vampiirid võivad pikka aega elada tavalise toidu peal, ilma vereta. Nooremad mitte. Ükski *chancellor* ei tahaks kokku puutuda verd ihkava vampiiriga.

“Üleeile, enne kui ma siiasõiduks kiirrongile astusin.” Seamuse käsi värises nii vihast kui näljast, ehkki ta üritas seda varjata.

Conlan lükkas tooli tagasi ja avas vitriinkappi sisseehitatud väikese külmiku. “Mul on paar A-positiivset ja üks 0-negatiivne. Kumba soovid?”

“A sobib hästi.”

Conlan viskas talle mõlemad pakid ja suunas siis pilgu uuesti arvutile, mis võimaldas Seamusele veidi vägagi vajalikku privaatsust. Conlani-sugusele *chancellor*’ile ei olnud tõenäoliselt mingi probleem näha vampiiri verd joomas, kas pakist või otse allikast, ent enamik vampiire olid selles osas üsna tundlikud.

Mõni minut hiljem viskas Seamus ka teise paki prügi-kasti. “Täna. Sellest oli abi.”

“Elan selleks, et teenida,” vastas Conlan sapiselt muia-tes. “Ütle, Seamus Fitzhugh, mis sind meie paradiisiaeda toob?”

Seamus andis lennukalt allkirja, püüdes käituda rahulikumalt, kui ta end tegelikult tundis. Teades, et Rafferty valdustesse ei ole lihtne sisse pääseda, oleks ta pidanud ette nägema, et turvaülemaks on karmi pilguga *chancellor*. Kuna nende füüsilisele jõule lisandus tugev õiglustunne, oli sõna “*chancellor*” muutunud koalitsioonialadel õigluse ja lojaalsuse sünonüümiks.

Seamus oli rongis mitu tundi oma juttu harjutanud, aga nüüd ei tahtnud sõnad kuidagi üle huulte tulla. Viimaks pani ta pastaka käest, lükkas paberid üle laua ja otustas kibeda tõe kasuks.

“Mul pole kuhugi mujale minna.”

Kui säärane otsekohene teade ka *chancellor*’i jahmatas, ei näidanud ta seda välja. Conlan vaatas kähku paberid üle ja tema kulmud kerkisid kõrgele, kui ta jõudis reani, kuhu Seamus oli kirjutanud oma oskused.

“Oled sa tõesti meedik?”

Seamus lasi kibestumisel välja paista. “Oleksin lõpuks arstiks saanud, aga jäin stipendiumist skandaali tõttu ilma. Mul paluti õppeaasta keskel medkoolist lahkuda. Õnneks olin kogunud piisavalt ainepunkte, et sundida neid mulle meediku litsentsi andma.”

“Millise skandaali?”

Seamus vastas taas ausalt: “Sellesse oli segatud üks naine. Olukord väljus kontrolli alt ja hävitas meie mõlema elu.”

Conlan pilgutas Seamuse aususe peale üllatunult silmi. Võib-olla ootas ta, et Seamus tunneks piinlikkust või koguni häbi, aga lõimitamine ei olnud Seamuse loomuses. Ta lasi *chancellor*’il rahumeeli vaadata. Lõpuks Conlan noogutas, nagu oleks otsusele jõudnud.

“Olgu pealegi. See asi käib nii – me kontrollime sinu juttu läbi ja lõhki. Sa ei taha valega vahele jääda. Rafferty O’Day ei anna teist võimalust.”

Chancellor vaatas Seamusele taas paar sekundit otsa. “Nii et sul on valida. Kui tahad lahkuda, võid ööhakuni siin oodata. Kui otsustad jääda, elad siin, meie külalistemajas, seni, kuni ma tean sinust rohkem kui su ema. Kui sa kontrolli läbi teed, kohtud Rafferty ja tema naise Jossiga. Nemad otsustavad, kas sellest saab sinu uus kodu. On selge?”

Seamus noogutas. “Jah. Ma tahan jääda.”

“Ma vaatan su asjad läbi ja siis seame su sisse.”

Chancellor tuhnis Seamuse maise vara seas jõhkra tõhususega. Selle peale oli raske mitte solvuda, aga ta tegi vaid oma tööd. Vähemalt kohtles ta Seamuse arstiriistade kohvrit lugupidamisega.

Conlan klõpsas luku kinni ja ulatas kasti Seamusele. “Ma ei saa midagi lubada, aga ma tean, et Rafferty on oma valdustesse litsentseeritud meedikut otsinud. Kui sinu jutt peab paika, tahab ta kindlasti sinuga juttu puhuda.”

Seejärel tõstis Conlan Seamuse raske spordikoti laualt maha ja suundus järgmise ukse poole. “Tule kaasa, ma aitan sul end sisse seada. Praegu oled sa mu ainus külaline, nii et võid tubade vahel valida. Koridori lõpus on vannituba rätikute ja muu sarnasega. Valik on sinu.”